

Όλο και μιλούμε για την ξεραϊλα μας στα ζητήματα της τέχνης, έχουμε την τηλεόραση
και το ραδιόφωνο που χωράνε τόσα τέτοια γεγονότα, έχουμε ένα λαό που διψά για επαφή
με τέτοιους ανθρώπους. Πότε θα μάθουμε επιτέλους να μην αφήνουμε τις ευκαιρίες να
πηγαίνουν χαμένες;

Πέρα όμως απ' αυτό, σκέφτομαι ότι ούτε κι' αυτά που υπάρχουν ~~στη~~ στον ίδιο
τόπο μας δεν ξέρουμε να τα αξιοποιήσουμε. Παράδειγμα οι δύο αρμένιοι κύριοι ποιητές
που γράφουν και δημοσιεύουν με τις μεγαλύτερες δυσκολίες ^{(εδώ δεν υπάρχει τυπογραφείο}
^{αρμενικά στοιχεία)} ~~την~~ ^{από και καλύτερα} για τον αγώνα της και δεν βρέθηκε κανείς να ενδιαφερθεί γι' αυτή,
να την μεταφράσει και να την δημοσιεύσει, να την χρησιμοποιήσει στις ανθολογίες κυπριακής
ποίησης. Ο ι σύνοικοι αρμένιοι, όσο κι' αν είναι λίγοι, είναι ένα στοιχείο προοδευτικό
και πολύ φιλικό στον αγώνα μας. Νομίζω πως τους αξίζει λίγη περισσότερη προσοχή.

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ